

OSTRAVSKÉ DNY
festival nové a experimentální hudby
2019
OSTRAVA DAYS
new and experimental music festival

NE / SUN • 25. 8. 2019

Trojhalí Karolina / Triple Hall Karolina

19:00

ORCHESTRA OPENING

Marc Sabat – The Luminiferous Aether (2018)

Marc Sabat (1965) je kanadský skladatel ukrajinského původu, který žije od roku 1999 v Berlíně. Tvoří koncertní díla a instalace, pro něž čerpá inspiraci ze svého výzkumu rezonančních vlastností a percepčních charakteristik přirozeného ladění a vztahuje se při tom k různým hudebním žánrům – folku, experimentální a klasické hudbě. Často spolupracuje s dalšími umělci; vyhledává interakce s hudebníky a tvůrci z vizuálních a literárních oborů ve snaze objevit průsečíky v různých odvětvích a navázat tak dialog mezi rozličnými uměleckými formami a odlišnými kulturními tradicemi. Jeho díla jsou uváděna po celém světě. Sabat studoval skladbu, hru na housle a matematiku na University of Toronto, Juilliard School v New Yorku a na McGill University; rovněž studoval soukromě skladbu u Malcolma Goldsteina, Jamese Tenneyho a Waltera Zimmermanna. Společně s Wolfgangem von Schwinitzem vyvinul notační systém přirozeného ladění (Extended Helmholtz-Ellis II Pitch Notation) a je průkopníkem hudby psané a hrané v mikrotonálním přirozeném ladění. Vyučuje skladbu a intonační teorii a praxi na Universität der Künste v Berlíně.

The Luminiferous Aether je skladba inspirovaná postupným rozvíjením tónových interakcí a spojení, jež jsou charakteristické pro Dhrupad, hindustánský (severoindický) hudební styl. Základní princip konsonantního tanpurového dronu, povětšinou tvořeného stupni *sa* a *pa*, je zde vztáhnut na „kostru“ tvořenou netemperovanými kvintami, která se rozpíná od prázdné E struny houslí po prázdné struny viol a přeladěných violoncell až k tónům F a B žesťů. V rámci těchto kvintových intervalů směřují nástroje v malých melodických krocích vzhůru (ve formě jednoduchých frází a kontrapunktů). Hudební struktura postupně odhaluje jemné nuance a harmonie založené na netemperovaných

intervalech sedmého, jedenáctého, třináctého a nakonec pátého stupně přirozené tónové řady odpovídající různým základním tónům prázdných strun smyčců. V průběhu přibližně 18minutové kompozice tyto malé „mikrotonální“ kroky postupně dosáhnou nejjednodušší formy melodického kontrastu – přechodu z čisté kvinty do čisté kvarty v intervalu celého tónu. Tónový materiál díla je odvozen z teoretického konceptu „harmonic space“. Název skladby *The Luminiferous Aether* (Světlnosný éter) odkazuje na imaginární médium postulované fyzikou 19. století, o kterém se vědci domnívali, že prostupuje vesmírem a umožňuje přenos elektromagnetických vibrací. Rovněž vzdáleně připomíná neslyšné prapůvodní vibrace všech předmětů popsané indickými pojetími zvuku: *nāda*, to, co se zjevuje v čase a v čem se zjevuje čas.

Marc Sabat

Marc Sabat – The Luminiferous Aether (2018)

Canadian composer of Ukrainian descent Marc Sabat (1965) has been based in Berlin since 1999. He makes pieces for concert and installation settings, drawing inspiration from investigations of the sounding and perception of Just Intonation and relating to various music forms – folk, experimental and classical. He is a frequent collaborator, seeking interactions with other musicians and with artists of visual and literary modes to find points of shared exploration and dialogue between various forms of experience and different cultural traditions. His works are presented internationally. Sabat studied composition, violin and mathematics at the University of Toronto, at the Juilliard School in New York, and at McGill University, as well as working privately with Malcolm Goldstein, James Tenney and Walter Zimmermann. Together with Wolfgang von Schweinitz he developed the Extended Helmholtz-Ellis JI Pitch Notation and is a pioneer of music written and performed in microtonal Just Intonation. He teaches composition and the theory and practice of intonation at the Universität der Künste Berlin.

The Luminiferous Aether is harmonic space music, drawing inspiration from the gradual unfolding of tonal interactions and connections which characterises the Dhrupad style of North Indian Hindustani music. The underlying principle of a consonant tanpura drone, commonly *sa* and *pa*, is projected here into a spine of perfect untempered fifths extending from the Violins' open E string downward through the open strings of Violas and retuned Violoncelli in an unbroken chain to the F and Bb of the open brass. Within each of these perfect fifths, the instruments are exploring gradual movements upward in small melodic steps, embedded in simple phrases and counterpoints. The music successively reveals shadings and harmonies based on the untempered intervals of the 7th, 11th, 13th and finally 5th natural harmonics from the various open string fundamentals. Over the course of the approximately 18 minute composition, these small “microtonal” steps gradually approach the simplest melodic counterpoint: passing from a perfect fifth to a perfect fourth by the interval of a tone. The title refers to an imaginary medium,

postulated in 19th century physics, which was believed to permeate the universe, thus allowing the transmission of electromagnetic vibrations. It is also reminiscent of the unheard primordial vibration of all things described in Indian conceptions of sound: *nāda*, that which reveals and is revealed by time.

Marc Sabat

Petr Cígler – Horn Concerto (2019)

Petr Cígler (1978), hudební skladatel, hornista, chemik a molekulární designér. Kompozici formálně nestudoval a věnuje se jí cíleně ve spolupráci s interprety a festivaly, pro které píše skladby „na míru“. Zajímá ho organizace zvuků a manipulace s nimi, práce s akustickými fenomény a spolupráce s kvalitními a nadšenými interprety. Jeho orchestrální a komorní skladby vznikly například pro Ostravskou bandu, Orchester BERG, MoEns ensemble a byly provedeny na koncertech a festivalech v Česku (Pražské jaro, Ostravské dny, Dny nové opery Ostrava), Anglii, Německu, Švýcarsku a USA. Skladba *Über das farbige Licht der Doppelsterne* byla objednána rozhlasovou stanicí Westdeutscher Rundfunk Köln a její premiéra v podání Ostravské bandy byla vysílána v přímém přenosu na WDR 3. Kompozice *Daily Patterns* byla zase díky doporučení Mezinárodní tribuny skladatelů vysílána ve více než 30 zemích. V roce 2016 měla na festivalu NODO premiéru jeho opery *Táhlý zvlněný pohyb podélného předmětu*.

Hornový koncert jsem chtěl napsat už delší dobu. Když jsem před dvěma lety v Ostravě slyšel orchestr ONO, řekl jsem si, že je to konečně ono a pustil se do práce. Finalizaci partitury nicméně provázely určité technické a časové nesnáze, a tak bude letos provedena pouze první věta. Lesní roh je zde „preparovaný“ – než zazní nástroj v plné síle, hraje se nejprve na eso a poté na částečně propojený systém zápojek. V této větě se objevují harmonicko-melodické struktury, které vznikají protínáním chromaticky stoupajících akordických řad. Hrají je vždy tři stejné nástroje, jež řadám propůjčují auditivně rozpoznatelnou zvukovou homogenitu. Part sólového nástroje, který je psán v přirozeném ladění, je tak konfrontován s neustále se měnící harmonickou situací a zaznívá v nových souvislostech.

Petr Cígler

Petr Cígler – Horn Concerto (2019)

Petr Cígler (1978) is a composer, horn player, chemist, and molecular designer. Despite having no formal education in composition, he has devoted himself to it in his frequent collaborations with performers and festivals. Cígler is interested in organizing and manipulating sounds, working with acoustic phenomena, and enjoys collaborating with skilled and enthusiastic performers. His work includes compositions for Ostravská banda, BERG Orchestra, and MoEns ensemble, and his music has been played at festivals

in the Czech Republic (Prague Spring, Ostrava Days, New Opera Days Ostrava), Germany, Great Britain, Switzerland, and the USA. His composition *Über das farbige Licht der Doppelsterne* was commissioned by Westdeutscher Rundfunk Köln, premiering in a live broadcast on WDR 3. His piece *Daily Patterns* was broadcast in over 30 countries upon the recommendation of the International Rostrum of Composers. Cígler's opera *Protracted Sinuous Movement of a Longitudinal Object* was performed at NODO festival in Ostrava in 2016.

I have wanted to compose *Horn Concerto* for quite a long time. When I heard the ONO orchestra in Ostrava two years ago, I said to myself, "this is finally it," and I began working on the composition. Unfortunately, the finalization of the score was accompanied by certain technical and time difficulties, and as a result, only the first movement will be presented this year. The horn is "prepared" here – before it starts to play at full blast, it is first played on the lead pipe and then on the partially connected system of slides. This movement features harmonic-melodic structures, which emerge from the intersection of chromatically ascending chord series. They are always played by the same three instruments, which impart the series' audibly recognizable sonic homogeneity. The solo part, which is written in just intonation, is thereby confronted with a continuously changing harmonic situation, and can thus be heard in new circumstances.

Petr Cígler

James Layton – Focal (2019)

James Layton je skladatel, hudebník a umělec žijící v Londýně. Jeho současná tvorba prozkoumává pomalu se odvíjející formy, které nespějí k žádnému vrcholu a místo toho se soustředí na kontrasty pohybu a nehybnosti. Kromě toho rád pracuje s kazetovými páskami či kytarovými pedálovými efekty a rovněž sbírá smyčcové nástroje. Layton spolupracoval na různých projektech se Stephenem Upshawem a skupinou Trinity Laban Contemporary Music Group. Jeho nejnovější dílo *Focal* pro orchestr uvedl poprvé soubor Trinity Laban Shapeshifter Ensemble dirigovaný Kwamé Ryanem. Jako instrumentalista se představil v sálech jako jsou St John's Smith Square, Kings Place, Blackheath Halls, The Albany a Cockpit Theatre. Layton studoval skladbu na Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance pod vedením Sama Haydena, Paula Newlanda, Stephena Montagueho a Gwyna Pritcharda. Kromě toho studoval hru na violu u Richarda Crabtreeho.

Focal – jeden jediný akord je zkreslován a postupně se rozpouští. Každých několik taktů jej můžeme nazřít jiným způsobem, čímž jsou z něho pomalu snímány slupky abstrakce, dokud nezbyde jen původní akord.

James Layton

James Layton – Focal (2019)

James Layton is a composer, musician and artist based in London. His current music explores non-climactic forms which slowly unfold, and focuses on the juxtaposition of progression and stasis. He also has an interest in working with cassette tapes and guitar FX pedals, as well as collecting string instruments. Layton has worked on projects with Stephen Upshaw, Trinity Laban Contemporary Music Group and his latest orchestral piece *Focal* was premiered by the Trinity Laban Shapeshifter Ensemble conducted by Kwamé Ryan. As an instrumentalist, he has performed at venues such as St John's Smith Square, Kings Place, Blackheath Halls, The Albany and Cockpit Theatre. Layton studied composition at Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance under Sam Hayden, Paul Newland, Stephen Montague and Gwyn Pritchard. He also studied viola with Richard Crabtree.

Focal – A single chord is distorted and dissolved. Every few bars a new lens is applied, slowly removing the abstraction until eventually the original chord remains.

James Layton

Michal Rataj – MOVIS (2019)

Michal Rataj (1975) studoval hudební vědu a skladbu v České republice (FF UK, HAMU), Německu (HU Berlin, UdK), Velké Británii (RHUL) a ve Spojených státech amerických (CNMAT, UC Berkeley). Tvoří převážně elektroakustickou a instrumentální hudbu, od roku 2008 vystupuje sólově s autorskými zvukovými performance v Evropě a USA. Je rovněž autorem hudby a zvukového designu k velkému množství rozhlasových her a několika desítkám filmů napříč žánry. Zabývá se kompozičními aspekty prostorového zvuku a pokouší se zvukem malovat obrazy. V roce 2002 se podílel na vzniku rozhlasového pořadu Radioateliér Českého rozhlasu Vltava a založil internetový portál rADIOCUSTICA zaměřený na mapování současné domácí scény akustických umění. Od roku 2014 spolupracuje externě s Českým rozhlasem. Vyučuje skladbu na HAMU a NYU Prague.

Movis je volným pokračování série orchestrálních skladeb, které tematizují různé aspekty naslouchání hudbě. V roce 2013 vznikla skladba *Spatialis*; v Praze ji premiéroval Orchester Berg za řízení Petera Vrábela. Zaobírala se prostorovými vztahy v hudbě – napětím mezi komorním orchestrem a orchestrem reproduktorů opisujícím spirálu kolem posluchačů. V roce 2015 vznikl koncert pro cimbál a orchestr *Temporis*, jehož sólového partu se ujal Jan Mikušek. Zněl v premiéře na Ostravských dnech 2015 (Rolf Gupta) a v roce 2018 revidován v abonentní řadě Santa Rosa Symphony (Bruno Ferrandis). Tematizoval rozměr času v hudbě – jak mu nasloucháme a jak jej vnímáme. *Movis* rozehrává tematiku pohybu – na úrovni rytmu i ve smyslu instrumentálního gesta, ve vztahu k tempu i vzájemnému napětí sólového nástroje a orchestru. Klavír jako by se

neustále pokoušel unikat totalitě orchestrální koordinace, chtěl být nezávislý a zanechávat vlastní stopu. Někdy se stává hybatelem pohybu, jindy se pouští zcela nezávisle do orchestrálního terénu, nejvíce pak v koncertní kadenci, která je zcela improvizovaná a v níž se orchestr v rukou dirigenta proměňuje v roli jakéhosi stopaře sledujícího pohyb sólisty. Podobné napětí mezi precizní skladebnou strukturou a skvělou improvizací mě fascinovalo, když jsem slyšel provedení klavírní kompozice Frederica Rzewského *The People United Will Never Be Defeated!* v interpretaci Daana Vandewallea. Práce na klavírním koncertu *Movis* byla tímto zážitkem bezprostředně ovlivněna a velmi si vážím toho, že právě Daan Vandewalle přislíbil nastudování sólového partu. Ostatní je pohybem ve hvězdách.

Skladba *Movis* je věnována Daanu Vandewalleovi. Zvláštní poděkování patří Petru Kotíkovi a Brunovi Ferrandisovi.

Michal Rataj

Michal Rataj – MOVIS (2019)

Michal Rataj (1975) studied musicology and composition in the Czech Republic (FFUK, HAMU), in Germany (HU BERLIN, UdK), in the UK (RHUL) and in the USA (CNMAT, UC Berkeley). He mainly composes electroacoustic and instrumental music, and since 2008 has been presenting his solo sound performances in Europe and in the USA. He also creates the music and sound design for a great number of radio plays and several dozen films across many genres. Rataj is interested in compositional aspects of surround sound and experiments with painting pictures by sound. In 2002, he participated in the creation of the radio program Radioateliér from the Czech Radio station Vltava, and started the internet portal rADIOCUSTICA, which is focused on mapping the contemporary scene of acoustic arts in the Czech Republic. Since 2014, he has been collaborating externally with the Czech Radio and currently teaches composition at HAMU and NYU Prague.

Movis is a free sequel in a series of orchestral compositions, which thematize various aspects of listening to music. The composition *Spatialis* was written in 2013 and was premiered by the Berg Orchestra under the direction of Peter Vrábel. It focuses on spatial relationships in music: the tension between a chamber orchestra and the orchestra of speakers surrounding the listeners in the shape of a spiral. 2015 saw the creation of *Temporis*, the concerto for cimbalom and orchestra, with the solo part performed by Jan Mikušek. The piece was premiered at Ostrava Days 2015 (conductor Rolf Gupta) and was revived in 2018 as part of the Santa Rosa Symphony's seasonal subscription concert series (with Bruno Ferrandis). It thematizes the dimension of time in music, and how we listen to and perceive it. *Movis* delves into the theme of movement, at the rhythmic level as well as in the sense of an instrumental gesture, in relation to tempo and the mutual tension between the solo instrument and the orchestra. As if the piano was constantly trying to escape the totality of orchestral coordination, and wanted

to achieve independence and leave behind a trace of itself. Sometimes, it becomes the initiator of the movement, while at other times it leaps absolutely independently into the orchestral terrain, most notably in the concerto *cadenza*, which is completely improvised and in which the orchestra transforms itself under the conductor's control into a kind of scout observing the movement of the soloist. I was fascinated by a similar tension between precise compositional structure and amazing improvisational feats when I heard a performance of Frederic Rzewski's piano composition *The People United Will Never Be Defeated!* played by Daan Vandewalle. The work on the piano concerto *Movis* was directly influenced by this experience and I am deeply honored that Daan Vandewalle has agreed to take on the solo part. The rest is up to the movement of the stars.

Movis is dedicated to Daan Vandewalle. A special thanks goes to Petr Kotík and Bruno Ferrandis.

Michal Rataj

Chaya Czernowin – Guardian (2017)

Skladatelka Chaya Czernowin se narodila v izraelském městě Haifa, po pobytech v Německu a Japonsku se usídlila ve Spojených státech. Mezi její profesory kompozice patřili Dieter Schnebel nebo Brian Ferneyhough. Hudba Chayi Czernowin nabízí neobvyklé zvukové barvy a kombinace nástrojů, její účinek na posluchače je často výrazně fyzický. Někdy působí drsně a agresivně, jindy naopak připomíná neustále se proměňující kapalínu. Důležitou roli pro ni také hraje vnímání času, který se v jejích skladbách různými způsoby zrychluje a zpomaluje. S nástrojovými kombinacemi často zachází, jako by šlo o jeden mnohohlasý instrument. Ať již jde o skladby s elektronikou, nebo bez ní, posluchač může mnohdy jen odhadovat, co za nástroj vlastně slyší. Kromě zkoumání zvukových možností má hudba Chayi Czernowin často politický náboj, což je především případ jejích dvou oper: *Pnima...ins Innere* (2000) a *Adama* (2005). Druhé uvedené dílo vzniklo jako jakási odpověď na Mozartovu operu *Zaïde* k příležitosti 250. výročí jeho narození.

Matěj Kratochvíl

Ve skladbě *Guardian* (Strážce) sní violoncello o orchestru a naopak. V určitých momentech se violoncello rozpíná a jeho rezonující tělo obsáhne celý orchestr. Jindy zase orchestr sní o tom, že se proměnil ve violoncello, nebo v jednu z jeho strun či špičku jeho smyčce. Čas se smršťuje a roztahuje do tak tenké podoby, že se z něho stává spíše vůně než plátno. Tato vůně představuje intenzivní barvu, která zanechává své stopy na formě díla, zkresluje ji a proměňuje. Vše je však nesmírně chatrné a buď zůstává či mizí, nebo jen tak prodlévá, takže forma nepředstavuje žádný pevně daný objekt, ale spíše strukturovanou výpověď. Kompozice se nachází v téměř nemožném kontinuu, které si lze představit pomocí zřetězení těchto pojmů: prostor – přítomnost – nuance – barva – pohyb – gesto – drama – píseň. Otevřená forma založená na vizuálních počítačových algoritmech umožňuje vícerozměrný vývoj objektů způsobem, který není lineární, jelikož

v každou chvíli vystupuje do popředí jiný parametr a ovlivňuje celkovou formu. Tento koncert vznikl na základě tohoto způsobu myšlení. Dílo je věnováno Séverine Ballon, jejíž představivost a umělecké kvality v něm zanechaly hluboký otisk.

Chaya Czernowin

Chaya Czernowin – Guardian (2017)

Composer Chaya Czernowin was born in the Israeli city of Haifa, and after sojourns in Germany and Japan, settled in the USA. Among her professors of composition were Dieter Schnebel and Brian Ferneyhough. The music of Chaya Czernowin offers unusual sound colours and combinations of instruments, which often make a notably visceral impression on the listeners. At one point it can feel harsh and aggressive, and at another it can resemble a continuously changing liquid. The perception of time, which speeds up and slows down in her compositions, also plays a vital role. Czernowin often treats instrument combinations as if they were commensurate to a single polyvocal instrument. Be it in compositions with or without electronics, the listener can often only guess what instrument is being played. Apart from exploring sonic possibilities, the music of Chaya Czernowin is also often politically charged, especially notable in her two operas: *Pnima...ins Innere* (2000) and *Adama* (2005). The latter was composed as a response to Mozart's opera *Zaïde* on the occasion of the 250th anniversary of his birth.

Matěj Kratochvíl

In *Guardian* the cello is dreaming of the orchestra and vice versa. At times, the cello grows to include the orchestra within its resonant body. The orchestra, at times, dreams that it is the cello, or even just one of its strings, or the tip of the bow. Time compresses and stretches so thin that it becomes a scent rather than a canvas. This scent is an intense color, which stains the form, distorts and transforms it. But everything is tenuous and either remains or disappears or is left hanging so that the form is no solid object but rather a structured utterance. The piece resides in an almost impossible continuum, which might be imagined this way: space – presence – nuance – color – movement – gesture – drama – song. The field of open form in algorithmic visual computer work enables a multi-dimensional development of objects in a way that is not linear, as at any moment one or other parameters of the shape takes over, impacting the overall form. This is the thinking that inspired this concerto. The piece is dedicated to Séverine Ballon and owes much to her imagination and artistry.

Chaya Czernowin

Bernhard Lang – DW28 „Loops for Davis“ (2017)

Bernhard Lang (1957, Linec) se po studiích na Brucknerově konzervatoři v Linci přestěhoval do Štýrského Hradce, kde studoval klasický i jazzový klavír. Po ukončení studia se stal žákem skladatele Andrzeje Dobrowolského, který jej seznámil s technikami nové hudby. Od roku 1998 vyučuje hudební teorii, harmonii a kontrapunkt na Universität für Musik und darstellende Kunst ve Štýrském Hradci a od roku 2003 zde rovněž působí jako profesor skladby. Jeho hlavním zájmem je od roku 1999 hudební divadlo odvozené z teorie „diference/opakování“. Jak uvedl pro Český rozhlas Petr Bakla: „K rozmanité a hluboce promyšlené práci se zvukovými smyčkami Langa inspirovaly filmy Martina Arnolda, experimentální hráči na gramofony jako Philip Jeck, a také Deleuzeův spis *Différence et répétition*. Zatímco minimalismus si liboval v pozvolných procesech a opakování vyvolávalo spíše meditativní atmosféru, Lang ve svých skladbách pracuje s ostrými střihy a nepravidelností, vzniká nepředvídatelná hudba plná zvrátů.“ Od roku 2009 působí jako lektor na festivalu Ostravské dny; jeho opera *Der Reigen* se v roce 2014 stala centrem pozornosti festivalu NODO a na OD 2017 měla premiéru další ze série „monádologií“ – *Monadology XXXVII „Loops for Leoš“*, kterou napsal přímo pro festival.

Kompozice DW28 „Loops for Davis“ je pokračováním skladeb DW23 a DW24 založených na smyčkách, z nichž první tematizovala basklarinet a druhá saxofon. Původcem smyčky se zde stává samotný sampl, a to nikoliv prostřednictvím simulace, transkripce či re-kompozice, nýbrž pomocí sampleru jako svébytného nástroje (viz kniha Tilmana Baumgärtela *Schleifen: Zur Geschichte und Ästhetik des Loops*). Ve skladbě *Loops for Davis* jsou samplery vsazeny do orchestrálního kontextu i do kontextu malé kapely. Orchester se zde chová jako makrosampler, ohromný stroj generující smyčky; sólový klarinet jej konfrontuje komplikovaně notovanými sólovými vstupy, které se občas rozvinou v improvizované plochy, ale posléze se znovu připojí ke smyčkám. Skladba vznikla ve spolupráci s Garethem Davisem a Experimentálním studiem SWR ve Freiburgu (a Reinholdem Braigem), které zajistilo *ozvučovací a prostorovou technologii*. Ve své předchozí práci s Davisem jsem již rozvíjel novou techniku nástrojové hry, kterou nazývám „Parkerofonie“ a je využita i v této kompozici. Dvojznačnost věnování samozřejmě vzývá také Milese Davise. K němu se připojují „přízraky“ Erica Dolphyho a dalších jazzových velikánů, jež lze v hudbě sice rozeznat jen stěží, ale přesto v ní jsou přítomní. A poslední slovo patří...

Bernhard Lang

Bernhard Lang – DW28 “Loops for Davis” (2017)

Bernhard Lang (1957, Linz) studied piano at the Bruckner Conservatory Linz and then moved to Graz to study classical and jazz piano. After finishing his studies, Lang took courses in composition with Polish composer Andrzej Dobrowolski, who introduced him to the techniques of new music. In 1998, Lang began teaching classes of his own in music theory, harmony, and counterpoint at the University of Music and Performing Arts in Graz. He has held a professorship in composition there since 2003. Since 1999, Lang’s main interest has been music theatre, derived from his theory of “difference/repetition”. Speaking to Czech Radio, Petr Bakla had this to say about Lang’s method: “His varied and thoughtful work with loops has been inspired by Martin Arnold’s films, experimental turntablists like Philip Jeck or by Deleuze’s treatise *Différence et répétition*. Whereas minimalism revealed in gradually unfolding processes and the repetition evoked a rather meditative atmosphere, Lang incorporates jump-cuts and irregularities that result in an unpredictable music full of sudden turns.” He has been a lecturer at Ostrava Days since 2009, and the festival frequently features his compositions – Lang’s opera *Der Reigen* became a highlight of NODO 2014 and his composition *Monadology XXXVII “Loops for Leoš”* of the *Monadology* series was written directly for OD 2017 and premiered during the festival.

DW28 “Loops for Davis” is the continuation of the sample-based pieces *DW23* and *DW24*, which thematised the bass clarinet and the saxophone respectively. Here, the sample itself becomes the origin of the loop: not via simulation, transcription or recomposition, but with the aid of the sampler as an instrument in its own right (see Tilman Baumgärtel’s book *Schleifen: Zur Geschichte und Ästhetik des Loops*). In *Loops for Davis*, the samples are placed within an orchestral context on the one hand, and a small band context on the other hand. The orchestra is used as a macrosampler, a great loop machine; the solo clarinet confronts it with intricately notated solo lines, which sometimes open up to become improvised textures, but then joins in with the loops again. The piece was developed together with Gareth Davis, and the amplification and spatialisation technology at the SWR Experimental Studio in Freiburg (with Reinhold Braig). In my previous work with Davis, I had already developed what I called “Parkerphonics” as a new playing technique, one that is also used here. The ambiguity of the dedication also invokes Miles Davis, of course. He is joined by the phantoms of Eric Dolphy and other jazz greats, barely recognisable, but present nonetheless. And the last word goes to...

Bernhard Lang